

[Alfred Andersen]

nerne, at de fik ca. 400 mill. kr. mindre fra staten. Vi har også vedtaget en bestemmelse om, at af amternes grundskyldpromille, som er på 15, skal de 3½ promille gå til staten. Det har, efter hvad Viborg kommune har regnet ud, kostet Viborg kommune 11 mill. kr.

Det er givet, at alle disse ting må tages med, når man diskuterer de objektive kriterier. Når man læser aviserne, oplever man den protest, som nu kommer rundt omkring i landet, fordi man føler, at dette bare er en omfordeling, og at man ikke har taget stilling til de virkelige problemer.

Der er som sagt lagt en hel masse opgaver ud til kommunerne, og man kunne diskutere, om de skal lægges ud efter statiske principper eller efter dynamiske principper.

Hvis man tager en enkelt ting, som vi kan se i lovforslaget, så opererer man med, at pengene til åndssvageforsorgen, som har kostet staten, jeg husker ikke lige tallet, men det er omkring 1,7 mia kr., nu skal overføres som bloktilskud til kommunerne. Der kunne man fristes til at sige, at i stedet for at beregne, hvad det har kostet indtil nu at have åndssvageforsorgen inden for statsregie, når det nu skal overføres til amtsregie, så burde man måske, når man gav bloktilskud, finde ud af, hvad det ville have kostet staten, hvis man inden for åndssvageforsorgen skulle have ekspanderet, hvis det var i statsregie, og ud fra dette skulle man have lavet en bloktilskudspulje. Netop det, man forventer, når man lægger det ud til amterne og kommunerne, er et højere niveau; man forventer en integrationspolitik, som vil koste flere penge, men tilsyneladende har man ikke i disse kriterier taget dette med i sine beregninger.

Endelig kunne vi diskutere – det har jeg også set har været fremme i betænkningen – om denne form for kriterier, som her er foreslået, sociale kriterier, nu også er objektive. Der er, så vidt jeg kan se i den betænkning, vi har fået, lidt tvivl om, hvorvidt normaludgifterne, hvis man virkelig skulle give efter objektive kriterier, så ikke var den mest retfærdige form for objektive kriterier at tildele efter.

Som sagt er vi under de nuværende forhold naturligvis positivt indstillet over for det forslag, der foreligger, trods alle dets mangler. Vi vil dog gerne børe lidt i en ting i udvalget. Disse objektive kriterier kan man

jo se har betydning for kommunernes skatteprocenter, når de skal til at lægge deres budgetter, og det er så spørgsmålet, om man kan finde nogle udligningsordninger, så man ad den vej ligesom kan give kommunerne et tilskud. Ét er jo, at de sociale kriterier naturligvis vil give sig udslag i, at nogle kommuner må aflevere til andre kommuner. Det er vi enige i. Men det, som er problemet, er, at der stadig væk er nogle kommuner, som har et beskatningsgrundlag, som er så dårligt, at de ikke kan tåle denne flytning af pengene. Derfor mener jeg som sagt, at man ved at give et større tilskud over beskatningsgrundlagene måske kan udligne noget af den skævhed, som er kommet i disse objektive kriterier.

Som sagt er der en masse tekniske problemer, som skal løses i udvalget i den tid, vi nu har til det. Der er én ting, som undrer mig noget, og som jeg ikke kan forstå, det må jeg indrømme. Man fortæller os, at når man nedsætter beskatningsgrundlaget for jorden fra 20 til 10 pct., er det, fordi beskatningsgrundlaget er blevet mindre. Det er en meget snedig forklaring at give. Efter min mening må det være sådan, at når vi oplever i disse mange år, at grundværdierne stiger og stiger, så må der da netop være mulighed for et større beskatningsgrundlag. Her opererer man altså med det modsatte, idet man siger, at der ikke er så stort et beskatningsgrundlag nu, og det synes jeg ikke rigtig passer. Måske kan ministeren give en forklaring på, hvorfor man nedsætter det fra 20 til 10 pct., men ellers må vi i udvalget spørge: hvad betyder det? Og hvad betyder det i kroner og øre for kommunerne?

Som sagt er vi positivt indstillet, for naturligvis skal der gøres et arbejde for at hjælpe på problemerne for storbyen København, men vi må i udvalget se, hvad vi kan få ændret på udligningsordningerne.

Freddy Madsen (DKP):

Fra første færd har kommunisterne været modstandere af indførelsen af bloktilskud som afløsning for de sociale refusioner til kommunerne. Fra starten påviste vi som vistnok det eneste parti, at der hermed blev givet regeringen og folketingsflertallet et finanspolitisk instrument i hænde, der i lighed med f. eks. momsens kunne anvendes til at vælte statens økonomiske vanskeligheder over på de